

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญ

กองทุนรวมเป็นกองทุนที่ระดมเงินทุนจากผู้ลงทุนหลายๆราย โดยบริษัทจัดการลงทุนจะเป็นผู้ออกหน่วยลงทุนเพื่อจำหน่ายแก่ผู้ที่ต้องการลงทุน จากนั้นก็จะนำเงินที่ได้ไปลงทุนในหลักทรัพย์ต่างๆตามที่กำหนด โดยผู้ลงทุนจะได้รับผลตอบแทนกลับคืนมาในรูปของเงินปันผลและกำไร (หรือขาดทุน) จากการขายหน่วยลงทุนในส่วนของบริษัทจัดการลงทุนจะได้รับผลตอบแทนในรูปค่าธรรมเนียมจากการจัดการ เนื่องจากกองทุนรวมจะบริหารโดยผู้บริหารการลงทุนที่เป็นมืออาชีพ จึงเหมาะสมสำหรับผู้ที่ต้องการลงทุนแต่ไม่ทราบว่า จะนำเงินดังกล่าวไปลงทุนในกองทุนรวมที่มีลักษณะตามต้องการได้อย่างไร ดังนั้นตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยจึงผลักดันให้บริษัทจัดการลงทุนต้องมีการปรับตัวเพื่อสร้างเสริมความแข็งแกร่งของตน เพื่อรองรับการเปิดเสรีที่จะเกิดขึ้น บริษัทที่มีประสิทธิภาพในการดำเนินงานต่ำจะเสียเปรียบในการแข่งขันเพื่อให้บริษัทสามารถอยู่รอดได้ บริษัทจัดการลงทุนควรปรับปรุงประสิทธิภาพการทำงานตลอดจนการปรับโครงสร้างภายในองค์กร แต่เนื่องจากในการลงทุนย่อมจะมีความเสี่ยง ดังนั้นเจ้าของเงินทุนจึงควรมีการประเมินการดำเนินงานของกองทุนรวม ทั้งนี้ เพื่อให้การตัดสินใจเลือกซื้อหน่วยลงทุนมีความคุ้มค่ามากที่สุด (สมาคมบริษัทจัดการลงทุน, 2551)

กองทุนรวมเป็นอีกแหล่งเครื่องมือในการลงทุนที่มีความหลากหลาย จึงจำเป็นอย่างไร้ที่นักลงทุนต้องทำความเข้าใจเกี่ยวกับประเภทของกองทุนรวมให้ดีเสียก่อน ว่าเหมาะสมและสอดคล้องกับลักษณะการลงทุนของตนเองเพียงใด กองทุนรวมสามารถแบ่งตามลักษณะในการจัดจำหน่ายและการไถ่ถอนคืนหน่วยลงทุนได้เป็น 2 ประเภท ได้แก่

กองทุนเปิดเป็นกองทุนที่ผู้ลงทุนสามารถเพิ่มหรือลดจำนวนหน่วยลงทุนได้ อาจมีหรือไม่มีกำหนดอายุโครงการ กองทุนเปิดสามารถซื้อหน่วยลงทุนเพิ่มเติมหรือขายคืนให้กับบริษัทหลักทรัพย์จัดการกองทุนรวม (บลจ.) โดยตรงหรือ อาจจะติดต่อผ่านตัวแทนสนับสนุนการขายตามกำหนดเวลาที่ระบุไว้ในหนังสือชี้ชวน กองทุนเปิดไม่นิยมซื้อขายในตลาดรองเพราะมีสภาพคล่องอยู่แล้ว มีมูลค่าการซื้อ

ขายเท่ากับมูลค่าทรัพย์สินสุทธิ (Net Asset Value: NAV) ต่อหน่วยบวกหรือลบค่าธรรมเนียม (ถ้ามี) และจะประกาศมูลค่าทรัพย์สินสุทธิให้ทุกวันทำการที่มีการซื้อขายหน่วยลงทุน และอีกกองทุนหนึ่ง กองทุนปิดเป็นกองทุนที่มีกำหนดอายุโครงการที่แน่นอน เปิดให้จองครั้งเดียวเมื่อเริ่มต้นโครงการโดย บริษัทหลักทรัพย์จัดการกองทุนรวม (บลจ.) จะไม่รับซื้อคืนหน่วยลงทุนจนกว่าจะครบอายุโครงการ แต่สามารถเพิ่มเติม หรือขายคืนได้เฉพาะกรณีของบริษัทหลักทรัพย์จัดการกองทุนรวม (บลจ.) นำหน่วยลงทุนเข้าจดทะเบียนในตลาดรอง หรือมีการแต่งตั้งตัวแทนจัดการซื้อขายขึ้น นิยมจดทะเบียนซื้อขายหน่วยลงทุนในตลาดรอง เช่นตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยเพื่อเพิ่มสภาพคล่อง ราคาซื้อขายเป็นไปตามกลไกของตลาดในกรณีที่มีการจดทะเบียนซื้อขายในตลาดรอง และประกาศมูลค่าทรัพย์สินสุทธิให้ทราบทุกวันทำการสุดท้ายของสัปดาห์

นอกจากแบ่งประเภทตามลักษณะในการจัดจำหน่ายและการไถ่ถอนคืนหน่วยลงทุนแล้ว กองทุนยังแบ่งตามนโยบายการลงทุนแบบมาตรฐานของสำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ (ก.ล.ต.) ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็น 10 ประเภท ได้แก่ กองทุนรวมตลาดเงิน (Money Market Fund) กองทุนรวมตราสารหนี้ (General Fixed Income Fund) กองทุนรวมตราสารหนี้ระยะยาว (Long-Term Fixed-Income Fund) กองทุนรวมตราสารหนี้ระยะสั้น (Short-Term Fixed-Income Fund) กองทุนรวมผสม (Balanced Fund) กองทุนรวมผสมยืดหยุ่น (Flexible Portfolio Fund) กองทุนรวมหน่วยลงทุน (Fund of Funds) กองทุนรวมตราสารทุน (Equity Fund) กองทุนรวมใบสำคัญแสดงสิทธิ (Warrant Fund) กองทุนรวมกลุ่มธุรกิจ (Sector Fund)

นอกจากกองทุนรวมประเภทต่างๆแล้ว ยังมีกองทุนรวมประเภทพิเศษอื่นๆ อีก ได้แก่

- 1) กองทุนรวมคุ้มครองเงินต้น (Principle or Capital Protection Fund)
- 2) กองทุนรวมแบบมีประกัน (Guarantee Fund)
- 3) กองทุนรวมหุ้นระยะยาว (Long Term Equity Term: LTF)
- 4) กองทุนรวมเพื่อการเลี้ยงชีพ (Retirement Mutual Fund: RMF)
- 5) กองทุนรวมที่ลงทุนในต่างประเทศ (Foreign Investment Fund: FIF)
- 6) กองทุนรวมอสังหาริมทรัพย์ (Property Fund)

ประเทศไทยเป็นเพียงแค่ประเทศหนึ่งในหลายประเทศที่มีอยู่บนโลก หลักทรัพย์ที่เสนอขายกันอยู่ภายในประเทศแม้จะมีให้เลือกลงทุนจำนวนหนึ่ง แต่ก็มีความหลากหลายไม่มากนัก ถ้าวางมองดูที่ประเทศอื่นๆจะเห็นว่าประเทศเหล่านั้นจะมี วัตรกรรมทางการเงินหรือหลักทรัพย์ประเภทต่างๆ ที่มีความน่าสนใจลงทุนมาก ดังนั้น นอกเหนือจากการเพิ่มโอกาสในการรับผลตอบแทนจากการลงทุน

แล้ว ยังเป็นการกระจายความเสี่ยงอีกด้วย ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้จึงนำเรื่องกองทุนรวมที่ลงทุนในต่างประเทศมาทำการศึกษา (ที่มา: www.one-asset.com)

กองทุนรวมที่ลงทุนในต่างประเทศ (Foreign Investment Fund) ได้เกิดขึ้นครั้งแรกเมื่อปี 2545 โดยมีวัตถุประสงค์ในการจัดตั้งเพื่อสนับสนุนและเพิ่มโอกาสให้ผู้ลงทุนไทยสามารถไปลงทุนหาผลตอบแทนยังต่างประเทศได้โดยผ่านกองทุนรวม เริ่มแรกที่มีการจัดตั้งนั้น กองทุนรวม FIF มีทั้งสิ้นเพียง 5 กองทุนจากบริษัทหลักทรัพย์จัดการกองทุน (บลจ.) 5 แห่ง แต่เมื่อมาคู่ตัวเลข ณ สิ้นปี 2550 พบว่ามีกองทุนรวม FIF ถึง 113 กองทุน จาก 18 บลจ. (สำนักงาน ก.ล.ต.) ตารางที่ 1 แสดงถึงสถิติการเจริญเติบโตของธุรกิจการจัดการกองทุนรวมที่ลงทุนในต่างประเทศ ปัจจัยหลักที่น่าจะสนับสนุนให้กองทุนรวมนี้มีความน่าสนใจ ได้แก่ การเป็นทางเลือกหนึ่งในการลงทุนนอกเหนือจากการลงทุนในประเทศ และการกระจายความเสี่ยงในการลงทุน

ตารางที่ 1.1 สถิติการเจริญเติบโตของธุรกิจการจัดการกองทุนรวมที่ลงทุนในต่างประเทศ

รายการ/ปี	2545	2546	2547	2548	2549	2550
บริษัทจัดการ	5	5	6	13	17	18
จำนวนกองทุน	5	5	12	25	33	113
มูลค่าทรัพย์สินสุทธิ(พันล้านบาท)	2.19	3.69	14.19	28.40	28.88	209.27

ที่มา: สมาคมบริษัทจัดการลงทุน (2551)

ตารางที่ 1.2 ส่วนแบ่งการตลาดและมูลค่าสินทรัพย์สุทธิกองทุนรวมที่ลงทุนในต่างประเทศ

ประเภทกองทุน	จำนวนกองทุน	มูลค่าสินทรัพย์รวมสุทธิ (ล้านบาท)	ส่วนแบ่งตลาด(ร้อยละ)
กองทุนรวมเพื่อการเลี้ยงชีพ (RMF)	75	37,357	2.34
กองทุนรวมที่เป็นกองทุนหุ้น (LTF)	53	47,529	2.98
กองทุนรวมที่ลงทุนในต่างประเทศ (FIF)	130	259,526	16.25

ที่มา: สมาคมบริษัทจัดการลงทุน (2551)

ตารางที่ 2 สัดส่วนของส่วนแบ่งตลาดและมูลค่าสินทรัพย์สุทธิกองทุนรวมที่ลงทุนในต่างประเทศ พบว่าในปีพ.ศ. 2551 จำนวนกองทุนเพิ่มเป็น 130 กองทุนมีมูลค่าทรัพย์สินสุทธิถึง 259 พันล้านบาท และมีส่วนแบ่งการตลาดถึง 16.25% แต่พบว่าการที่กองทุนรวมที่ลงทุนในต่างประเทศ ยังคงไม่เป็นที่นิยมในวงกว้างในช่วงที่ผ่านมา สืบเนื่องจากกองทุนดังกล่าวนี้ยังต้องเผชิญกับปัจจัยเสี่ยงและข้อจำกัดหลายประการเมื่อเทียบกับกองทุนรวมประเภทอื่นๆที่ลงทุนในประเทศ เช่น การลงทุนในต่างประเทศต้องคำนึงถึงความเสี่ยงจากปัจจัยพื้นฐานภายในประเทศนั้นๆ ไม่ว่าจะเป็นปัจจัยทางด้านของเศรษฐกิจ

การเมือง สังคม นโยบายการเงิน กฎหมายและข้อบังคับต่างๆ ตลอดจนอุตสาหกรรมและสภาพแวดล้อมของตลาดเงินตลาดทุนที่มีความแตกต่างกัน นอกจากนี้การลงทุนต่างประเทศต้องคำนึงถึงความเสี่ยงที่เกิดจากความผันผวนของอัตราแลกเปลี่ยน ซึ่งอาจจะส่งผลให้อัตราผลตอบแทนที่ได้รับมีความไม่แน่นอน อย่างไรก็ตาม กองทุนรวมที่ลงทุนในต่างประเทศบางกองทุนได้มีการป้องกันความเสี่ยงโดยการทำสัญญาซื้อขายล่วงหน้าอัตราแลกเปลี่ยน ในขณะที่บางกองทุนเลือกใช้วิธีการกระจายการลงทุนในหลายสกุลเงินเพื่อลดความเสี่ยงแต่ส่วนใหญ่แล้วนักลงทุนยังมองว่าการลงทุนในต่างประเทศเป็นเรื่องยากเนื่องจากลักษณะของกองทุนรวมที่ลงทุนในต่างประเทศ เหมาะกับผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจในการลงทุนในต่างประเทศในระดับหนึ่ง สามารถรับความเสี่ยงได้ค่อนข้างมากและมีความต้องการลงทุนในระยะยาว จึงทำให้กลุ่มผู้ลงทุนยังจำกัดอยู่ในบางกลุ่มเพียงเท่านั้น การมีสภาพคล่องค่อนข้างน้อยกว่ากองทุนเปิดทั่วไป ถึงแม้ว่ากองทุนรวมที่ลงทุนในต่างประเทศหลายกองทุนจะเป็นกองทุนเปิดส่วนใหญ่แล้วจะไม่สามารถซื้อหรือขายได้ทุกวันทำการ ค่าธรรมเนียมของกองทุนซึ่งส่วนใหญ่จะสูงกว่ากองทุนที่ลงทุนในประเทศและการจัดสรรวงเงินการลงทุนให้กับ บลจ. ในอดีตซึ่งค่อนข้างเป็นไปอย่างจำกัด อันเป็นปัจจัยหนึ่งส่งผลให้การจัดสรรเงินลงทุนไม่สามารถลงทุนได้อย่างเต็มที่จึงทำให้ บลจ. หลายแห่งมีนโยบายการลงทุนในหน่วยลงทุนหรือลงทุนต่างประเทศเพียงแค่บางส่วน แทนที่จะเลือกลงทุนในหลักทรัพย์ต่างประเทศโดยตรง อีกทั้งที่ผ่านมามีการจำกัดวงเงินที่ลงทุนได้ยังมีผลต่อการขาดความต่อเนื่องในการวางแผนการออกกองทุนในระยะยาว แนวโน้มเศรษฐกิจของหลายประเทศคาดว่าจะยังคงมีการขยายตัวได้อย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้การกระจายการลงทุนไปในประเทศนั้นๆ น่าจะสามารถให้อัตราผลตอบแทนในระดับที่น่าพอใจ ทั้งในด้านอัตราผลตอบแทนจากหลักทรัพย์ที่เข้าไปลงทุนและด้านกำไรจากอัตราแลกเปลี่ยน (ศูนย์วิจัยกสิกรไทย, 2550)

กองทุนรวมที่ลงทุนในต่างประเทศ คือ กองทุนรวมที่มี จุดมุ่งหมายเพื่อนำเงินที่ระดมได้จากการขายหน่วยลงทุนภายในประเทศไทยไปลงทุนในหลักทรัพย์ต่างประเทศไม่น้อยกว่า 80% ของมูลค่าทรัพย์สินสุทธิของกองทุน และเงินลงทุนส่วนที่เหลือ ผู้จัดการกองทุนอาจนำไปลงทุนในสินทรัพย์อื่น ซึ่งการจัดตั้งกองทุนรวมที่ลงทุนในต่างประเทศ (Foreign Investment Fund: FIF) นั้น ต้องได้รับอนุญาต ทั้งจากสำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ (ก.ล.ต.) และธนาคารแห่งประเทศไทย กองทุนรวมที่ลงทุนในต่างประเทศเป็นช่องทางให้นักลงทุนรายย่อยมีโอกาสลงทุนในต่างประเทศได้โดยไม่ต้องใช้เงินจำนวนมาก มีมืออาชีพมาช่วยบริหารจัดการลงทุนแทนซึ่งทำให้สามารถกระจายการลงทุนไปในสินทรัพย์ทางการเงินที่หลากหลายครอบคลุมมากกว่าสินทรัพย์ที่เสนอขายอยู่ในประเทศ และช่วยกระจายความเสี่ยงในการลงทุนจากภาวะที่ตลาดการเงินในประเทศมีความผันผวนสูง จากการลงทุนในสินทรัพย์ที่หลากหลายจึงช่วยบริหารความเสี่ยงของพอร์ตการลงทุนได้อย่าง

มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นและยังเป็นโอกาสเพิ่มผลตอบแทนให้กองทุนรวมได้มากขึ้นอีกด้วย และมีทางเลือกหลากหลายให้กับผู้ลงทุน เนื่องจากปัจจุบันนโยบายการลงทุนของกองทุนรวมที่ลงทุนในต่างประเทศมีความหลากหลายมาก บางกองทุนเน้นลงทุนเฉพาะบางภูมิภาคของโลกโดยเน้นกลุ่มตลาดเกิดใหม่ที่มีแนวโน้มอัตราการเติบโตสูง (emerging market)

ตารางที่ 1.3 มูลค่าสินทรัพย์สุทธิของกองทุนรวม FIF และสัดส่วนต่อกองทุนรวมทั้งหมด ปี พ.ศ. 2545 – กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2556

พ.ศ.	กองทุนรวม FIF (ล้านบาท)	สัดส่วนของกองทุนรวม FIF (%)
2545	1,685.54	0.39
2546	3,723.39	0.52
2547	12,754.61	1.87
2548	26,854.90	2.79
2549	28,935.60	2.37
2550	233,443.28	14.49
2551	295,555.49	19.36
2552	543,242.66	29.43
2553	429,117.48	21.21
2554	329,834.81	15.84
2555	610,529.39	23.35
ก.พ.2556	571,819.75	20.59

ที่มา: สมาคมบริษัทจัดการลงทุน-มูลค่าทรัพย์สินสุทธิของกองทุนรวมทั้งหมด และกองทุนรวมประเภท ลักษณะพิเศษที่สำคัญ ปี พ.ศ. 2545 – กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2556

ความมีอิสระของกองทุนรวมที่ลงทุนในต่างประเทศคือสามารถโยกย้ายเงินไปลงทุนในต่างประเทศต่างๆได้ ทำให้กองทุนรวมที่ลงทุนในต่างประเทศได้เปรียบกองทุนรวมทั่วไปเพราะ สามารถแสวงหาผลตอบแทนที่ดีจากการลงทุนในประเทศที่ระบุไว้ในหนังสือชี้ชวน เพราะไม่จำกัดว่าผู้จัดการกองทุนต้องลงทุนเฉพาะในประเทศไทย จึงสามารถโยกย้ายเงินลงทุนในประเทศอื่นๆที่เห็นว่าให้ผลตอบแทนดีกว่า และยังสามารถเลือกลงทุนในอุตสาหกรรมที่ไม่มีในบ้านเรา ข้อจำกัดทางภูมิศาสตร์ เศรษฐกิจ และสังคมทำให้แต่ละประเทศมีสภาพเศรษฐกิจไม่เหมือนกัน กองทุนรวมที่ลงทุนในต่างประเทศยังมีตราสารให้เลือกลงทุนมากกว่า เช่น กองทุนตราสารหนี้ที่เน้นลงทุนในพันธบัตรรัฐบาล หากเป็นกองทุนรวมในประเทศจะเลือกซื้อได้เฉพาะพันธบัตรรัฐบาลไทย ไม่ว่าจะผลตอบแทนจะต่ำแค่ไหนก็ตาม แต่กองทุนรวมที่ลงทุนในต่างประเทศเลือกซื้อได้มากกว่า เช่น ช่วงที่

อัตราดอกเบี้ยประเทศแถบยุโรปสูงกว่าและให้ผลตอบแทนดีกว่า ผู้จัดการลงทุนกองทุนรวมที่ลงทุนในต่างประเทศสามารถซื้อพันธบัตรของประเทศนั้นแทน

ข้อมูลจาก Lipper แสดงผลให้เห็นว่าในปีพ.ศ. 2547 กองทุนรวมทั้งหมดมีผลประกอบการที่ไม่ดี นักลงทุนขาดทุนเฉลี่ยประมาณร้อยละ 3 โดยมีกองทุนรวมหุ้นทุนซึ่งให้ผลตอบแทนเป็นบวกกว่าร้อยละ 121 ในปีพ.ศ. 2546 กลับเกิดการขาดทุนหนักที่สุดในปีพ.ศ. 2547 ประมาณร้อยละ 7.09 ส่วนกองทุนรวมผสมและกองทุนยืดหยุ่นก็ให้ผลขาดทุนเช่นกันแต่น้อยกว่าที่ร้อยละ 4.01 และร้อยละ 3.42 ตามลำดับ แต่ถ้าดูจากกองทุนรวมตราสารหนี้กลับให้ผลตอบแทนเป็นบวกถึงแม้ว่าจะน้อยลงไปบ้างจากกองทุนรวมตราสารหนี้ระยะยาวที่ร้อยละ 1.47 และระยะสั้นร้อยละ 0.90 ในขณะที่กองทุนรวมตลาดเงินให้ผลตอบแทนที่ร้อยละ 0.77 น้อยกว่าดอกเบี้ยเงินฝากธนาคารที่ร้อยละ 1 อย่างไรก็ตามสิ่งที่เห็นได้คือการกระจายการลงทุนในหุ้น ตราสารหนี้ และเงินฝากจะช่วยลดความเสี่ยงในการลงทุนได้มากหากลงทุนในสิ่งใดสิ่งหนึ่งเพียงอย่างเดียว แต่อาจได้รับผลตอบแทนถึงร้อยละ 1.4 จากข้อมูลเปรียบเทียบในปีพ.ศ. 2547 กองทุนรวมที่ไปลงทุนในต่างประเทศสามารถให้ผลตอบแทนถึงร้อยละ 10.46 จากตัวเลขของผลตอบแทนการลงทุนในปีพ.ศ. 2547 นับเป็นตัวอย่างที่ดีที่จะบอกได้ว่าการลงทุนผ่านกองทุนรวมที่ลงทุนในต่างประเทศนั้นมีประโยชน์ ในขณะที่กองทุนรวมหุ้นบางกองทุนให้ผลตอบแทนติดลบร้อยละ 28 แต่กองทุนรวมที่ลงทุนในต่างประเทศให้ผลตอบแทนเป็นบวกทั้งหมด (ร้อยละ 8.71 ถึงร้อยละ 12.12) การลงทุนในกองทุนรวมที่ลงทุนในต่างประเทศนั้นเป็นการลดความเสี่ยงและเพิ่มผลตอบแทนที่ดีทางหนึ่ง (ธีระ ภูตระกูล, 2548)

กองทุนรวมที่ลงทุนในต่างประเทศเหมาะกับนักลงทุนในรูปแบบใหม่ๆ ที่นอกเหนือจากการลงทุนในหน่วยลงทุนเดิมๆ รวมถึงนักลงทุนที่อยากกระจายการลงทุนในประเทศอื่นๆที่ให้ผลตอบแทนที่สูงกว่าการลงทุนในประเทศ ดังนั้นการศึกษานี้จึงมุ่งที่จะศึกษาถึงความผันผวนของผลตอบแทนของกองทุนรวมที่ลงทุนในต่างประเทศเพื่อเป็นแนวทางของนักลงทุนในการลงทุนที่ต้องการจะลงทุนในต่างประเทศและสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการวางแผนในการตัดสินใจการลงทุนในต่างประเทศได้

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. ศึกษาถึงภาพรวมของกองทุนรวมที่ลงทุนในต่างประเทศ
2. วิเคราะห์ความผันผวนของผลตอบแทนของกองทุนรวมที่ลงทุนในต่างประเทศ

1.3 ประโยชน์ที่ได้รับจากการศึกษา

เพื่อนำข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์ไปใช้เป็นแนวทางในการตัดสินใจลงทุนของนักลงทุนที่ต้องการจะลงทุนในกองทุนรวมที่ลงทุนในต่างประเทศ และสามารถนำข้อมูลไปประกอบการตัดสินใจในการซื้อขายในกองทุนรวมที่ลงทุนในต่างประเทศโดยการเปรียบเทียบความผันผวนของผลตอบแทนของกองทุนรวมแต่ละชนิด โดยการพิจารณาถึงความสัมพันธ์ของความผันผวนระหว่างกองทุนว่ามีความสัมพันธ์กันในทิศทางเดียวกันหรือตรงกันข้าม

1.4 ขอบเขตการศึกษา

ขอบเขตในการศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาถึงกองทุนรวมที่ลงทุนในต่างประเทศโดยใช้ข้อมูลราคาปิดรายวันของกองทุนจำนวน 10 กองทุนได้แก่ กองทุนเปิด แมนูโลฟฟ์ สเตริงค์ เอเชียว สมอลแคป อีควิตี้ เอไอเอฟ (MS-ASIAN SM) กองทุนเปิดภัทร โกลบอล เฮลท์แคร์ (PHATRA GHC) กองทุนเปิดเคเค พร็อพเพอร์ตี้ เซกเตอร์ ฟันด์ (KK PROP) กองทุนเปิด ทิสโก้ ยูเอส อีควิตี้ ฟันด์ (TISCOUS) กองทุนเปิด อเบอร์ดีน อเมริกัน โกรท ฟันด์ (ABAG) กองทุนเปิด โกลบอล วอเตอร์ (GW) กองทุนเปิด ธนชาติ โกลบอล แวยู ฟันด์ (T-GlobalValue) กองทุนเปิด ไทยพาณิชย์ แพลทตินัม โกลบอล ฟันด์ (SCBPGF) กองทุนเปิด แอสเซทพลัสเอสแอนด์พี 500 (ASP-S&P500) กองทุนเปิดกรุงศรี เวิร์ล วอเตอร์ (KF-WATER) ตั้งแต่วันที่ 4 มกราคม ปีพ.ศ. 2555 ถึงวันที่ 28 ธันวาคม ปีพ.ศ.2555

1.5 นิยามศัพท์

มูลค่าทรัพย์สินสุทธิ (Net Asset Value : NAV) หมายถึง มูลค่าทรัพย์สินทั้งหมดของกองทุนรวมตลอดจนผลประโยชน์ต่างๆ ที่กองทุนรวมได้รับจากการลงทุน ณ เวลาขณะใดขณะหนึ่ง หักออกด้วยค่าใช้จ่ายและหนี้สินของกองทุนรวมนั้น

ความผันผวน (Volatility) หมายถึง ค่าที่แสดงถึงความเคลื่อนไหวของอัตราผลตอบแทนของกองทุนว่ามีการเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงลงเท่าใด

อัตราผลตอบแทน หมายถึง ผลตอบแทนจากการลงทุนประเภทต่าง ๆ ที่กองทุนจะได้รับในหนึ่งงวดของการลงทุน มักแสดงในรูปร้อยละ โดยเทียบเงินทุนต้นงวดต่อระยะเวลาหนึ่งปีหรืองวดเวลาใดเวลาหนึ่ง กองทุนจะใช้อัตราผลตอบแทนเปรียบเทียบกับความเสี่ยงที่ต้องเผชิญ หรือเปรียบเทียบกับการลงทุนประเภทอื่น ๆ

ตราสารอนุพันธ์ (Derivatives) หมายถึง สัญญา หรือข้อตกลงที่ให้สิทธิแก่ผู้ถือในการที่จะซื้อหรือขายสินค้าในราคา ปริมาณ และเงื่อนไขอื่นที่ตกลงกันไว้ โดยมีการส่งมอบสินค้ากันในอนาคต และมูลค่าของอนุพันธ์ ขึ้นอยู่กับมูลค่าของสินค้าที่ตกลงซื้อขาย